

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Ausführliche Schwedische Grammatik

Dieterich, Udo Waldemar

Stockholm [u.a.], 1840

Elegie.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62596](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62596)

Och silfverklart
 Flämtar i själens
 Nätt det sanna,
 Odödliga ljuset.
 Lutad mot korset,
 Af törnen prydd,
 I en himmelsk syn
 Står för mitt öga
 Den evige Guden.
 Med förlåtelsens blick
 Han ömt mig betraktar.

Elegie.

(Af Stagnelius.)

Våren en lofsång är, den jorden offerar åt solen.
 Doftande rosor och löf bilda dess toner, dess ord.
 Modrens spheriska sång, hur skulle den hinna ditt öra?
 Ett af dess smältande ljud är du, o menniska! sjelf.
 Men på vårens tapet för ögat den himmelskt sig målar,
 Och till betraktelsens fest vinkar i blomstergestalt.
 O, hur älskar hon ömt den solomvandrade tärnan!
 Vänd från sin brudgums ljus offerar hon rökelse än,
 Blyga violens doft för hans bild: den vänliga månen;
 Mäktigt i vintrens graf rör sig dess kärlek ännu,
 Grönskar dess eviga tro, i den fjellbebyggande tallen,
 Och i den blifvande säd gror dess besnöade hopp.
 Men då i vädurns bild den försonade Guden hon skådar,
 Hyvad hon i årets lopp anat och lidit och tänkt,
 Glimmar då allt i strålarne fram, en lysande guld-kust;
 Blomma vid blomma i chor sjunger sin tigande hymn.
 Sjal! du har äfven en sol för din kärleks lefvande kretslopp.
 Arma! hvar är din sång? hvar din gudomliga Maj?

Dock jag din jemmer förstår. Verldsfurstens metalliska spira
 Krossar hvar skapande drift, tystar de vaknande ljud.
 Först när ditt jordiska lif i solens kärlek förklingar,
 Först när din börda af mull sjunkit till mullen igen,
 Börja du skall i andarnas krets den oändliga sången
 Och åt det första bland ljus föda en leende vår.
 Sol och planet ej finnas der nu; blott sanning och skönhet;
 Själén och Skaparen der evigt betrakta hvarann.

Flickan till sin älskare.

(Af Stagnelius.)

Till ända dagen skrider,
 Åt natten snart det lider,
 Kring fästet qvällen sprider
 Sin bleka stjernhär.
 Naturen är så dyster.
 Jag suckar — nyss så yster —
 Mig fåfängt sofva lyster. —
 Dröj, o min älskling, här!

Åt hvilán allt sig viger,
 All verlden kring mig tiger,
 Allt högre natten stiger,
 Det mörknar ständigt mer.
 Kring polen norrsken sväfva,
 Ur snön sig töcken häfva —
 Hur grufligt skall jag häfva,
 Om du mig öfverger!

Din eld mig genomglöde!
 Jag skälver för mitt öde,
 Jag darrar för de döde,
 Som grafvarna beho.